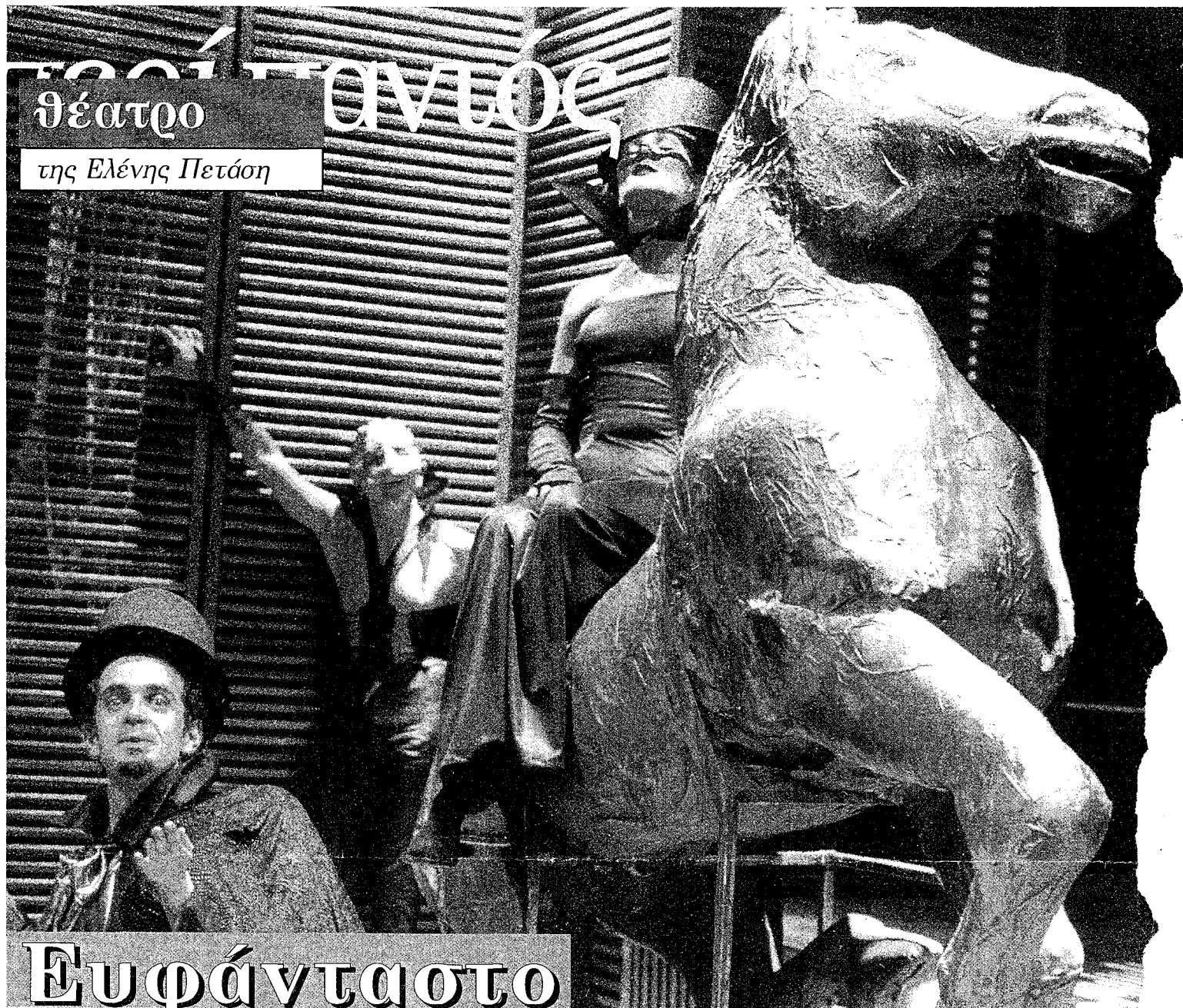

θέατρο

της Ελένης Πετάση

ΦΑΝΤΑΣΤΟ

Ευφάνταστο σκηνικό παιχνίδι

Ο Ευγένιος Λαμπίς και ο Γιάννης Κακλέας ταίριαξαν απόλυτα. Η εκκεντρική φαντασία του πρώτου και η καταγιστική επινοητικότητα του δεύτερου έσμιξαν για να δημιουργήσουν ένα ευφάνταστο σκηνικό παιχνίδι που κατακλύζει κάθε βράδυ τη σκηνή του Τεχνοχώρου, μεταδίδοντας ευφορία στους θεατές. Βέβαια, το κείμενο του γάλλου δραματουργού (1815 - 1888) δεν χρησιμοποιήθηκε αυτούσιο από τον Γ. Κακλέα. Στην παράστασή του, το *Καπέλο από Ψάθα Ιταλίας*—ένα έργο που, διατηρώντας μια στέρεη δομή, «εκτροχιάζεται» σε σουρεαλιστικά, παράλογα μονοπάτια και γι' αυτό γοήτευσε τον Ρενέ Κλερ τόσο ώστε να το μεταφέρει στη μεγάλη οθόνη (1927)—όχι μόνο διασκευάστηκε αλλά δανείστηκε και στοιχεία από τις κωμωδίες του βωβού κινηματογράφου για να αναδείξει το παρανοϊκό του χιούμορ.

Η ιλιγγιώδης δράση παρασύρει τους ήρωες σε ένα ξέφρενο ταξίδι σε αναζήτηση ενός ψάθινου καπέλου που χωρίς αυτό ο γάμος του πρωταγωνιστή δεν μπορεί να τελεστεί. Τούτο το ταξίδι εμπεριέχει πολλές έντριγκες, πολλές παρεξηγήσεις, πολύ μεγάλη τρέλα. Για να μεταφερθεί η «τρέλα» στο θεατρικό σανίδι, χρειάζεται ιδιαίτερη μαεστρία. Η παράσταση του Τεχνοχώρου την διαθέτει. Όπως, επίσης, διαθέτει καταπληκτική ακρίβεια και έξοχους ρυθμούς.

Η μουσική, που απηχεί το αίσθημα της εποχής (επιμέλεια: Ιάκωβος Δρόσος), οι χορογραφικές λύσεις που στηρίζουν την εξέλιξη των δρώμενων (Βάλια Παπαχρήστου, Φώτης Νικολάου), η εύστοχη χρήση προβολής εικόνων από ταινίες γάλλων σουρεαλιστών (φωτογραφική επιμέλεια: Χερσφον), τα ευρηματικά σκηνικά του Μανώλη Παντελιδάκη και τα ενδιαφέροντα κοστούμια της Χριστίνας Κωστήα συνετέλεσαν στη δημιουργία ενός επιτυχημένου κόμικ του Μεσοπολέμου, ενός κόμικ που πλαισιώθηκε με ονειρικά τοπία και άπειρα γκαγκς: καταπακτές ανοίγουν και κλείνουν, άνθρωποι αιωρούνται, αντικείμενα ανεβοκατεβαίνουν κ.ά.

Από την άλλη πλευρά, ο θίασος λειτουργεί με ζωντάνια, πειθαρχία και κέφι. Ο Γιάννης Στεφόπουλος (Φαντινάρ) έχει άνεση λόγου και ρυθμού αν και αυτοεγκλωβίζεται σε ένα υπερβολικό στυλιζάρισμα. Αντιθέτως, η Ιριγένεια Αστεριάδη (Ελέν) ξεχωρίζει με τη σκηνική της ευφυΐα και πλάθει έναν ρόλο ευαίσθητα απολαυστικό.